

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 3433/23
9.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Зорице Банковић и Олге Арсовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Ненад Јанковић из Београда, ул. Милентија Поповића бр. 29/19, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник адвокат Снежана Гостиљац из Београда, ул. Коче Поповића бр. 3, ради дуга, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву П.бр.44/19 од 20.3.2023. године, у седници већа одржаној дана 9.4.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Ваљеву П.бр.44/19 од 20.3.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ваљеву П.бр.44/19 од 20.3.2023. године ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да исплати тужиоцу износ од 655.357,87 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом почев од 20.3.2023. године па до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да исплати туженом износ од 600.000,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Против наведене пресуде благовремено је жалбу изјавио тужилац из свих законом предвиђених разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама законских овлашћења из одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (Службени гласник РС” бр.72/11, бр.72/2011, 49/2013 - одлука УС, 74/2013 - одлука УС, 55/2014, 87/2018, 18/20 и 10/23-др.закон), Апелациони суд у Београду је оценио да жалба није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна

повреда одредаба парничног поступка прописана чланом 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку на коју се жалбом тужиоца посебно указује, с обзиром да побијана пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама и не постоји противречност између онога што је у њеном образложењу наведено о садржини исправа, односно изведених доказа.

У спроведеном доказном поступку утврђено је да су тужилац и тужени пословали дужи временски период, те да су постигли усмени споразум да ради реализације пројекта реконструкције хотела ... у ... оснују заједничко предузеће под називом ..., те да улагање сваког од њих буде по 50%, али су основали привредно друштво тако што су оснивачи били привредно друштво ..., власништво туженог, тужени и тужилац, и то са структуром уписаног и уплаћеног капитала за оснивача ... д.о.о. Београд 5%, за оснивача ББ (туженог) 45% и за оснивача АА (тужиоца) 50%. Пре тога Агенција за приватизацију РС и ВВ су закључили Уговор о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције дана 17.7.2007. године чији је предмет била куповина 70% друштвеног капитала субјекта приватизације УД предузећа ... са п.о. Београда, док се 30% укупног износа друштвеног капитала субјекта преносило на запослене без накнаде. Износ који је купац требало да исплати био је 1.530.089,71 евра с тим да је тај износ требало исплатити у шест рата по 190.187,68 евра. Након што је основан .. д.о.о. тужилац је постављен за директора и самостално је уиме тог привредног друштва преговарао са ВВ, односно њеним супругом ГГ који је суштински вршио преговоре. ... д.о.о. је у својству пријемника, преко свог законског заступника, тужиоца АА, дана 17.09.2009. године закључио са ВВ као уступиоцем Уговор о уступању Уговора о продаји друштвеног капитала привредног друштва .. а.д. методом јавне аукције. Анексом Уговора о уступању уговора о продаји друштвеног капитала привредног друштва ... а.д. методом јавне аукције, прецизиране су међусобне обавезе, па је пријемник, обавезан да на име накнаде за уступање, пренесе на рачун уступиоца износ од 69.812.881.15 динара или да накнаду изврши у преносу власништва на некретнинама (пословни и стамбени простор), а на бази посебног уговора, након чега ће уступилац да изда потврду о извршењу обавезе пријемника. Дана 17.12.2009. године је Агенција за приватизацију са ... д.о.о. кога је заступао тужилац, као купцем и ВВ закључила Анекс 2 Уговора о купопродаји друштвеног капитала методом јавне аукције, у којем је уговорено да ће ВВ бити јемац, која јемчи Агенцији да ће купац испунити своје обавезе из основног уговора. Такође, предвиђено је да јемац одговара Агенцији као главни дужник за обавезе утврђене основним уговором и Анексом. Анексом Уговора о уступању уговора о продаји друштвеног капитала од 28.02.2011. године којим је прецизирано да је остала обавеза пријемника, да ВВ на име накнаде за уступање уговора изврши пренос власништва на некретнинама, а на бази посебних уговора. Због обавеза ... д.о.о., које је преузео закључивањем Уговора о уступањем уговора о купопродаји друштвеног капитала, преостале три рате које је било потребно платити Агенцији за приватизацију, плаћања по правноснажним и извршним пресудама бившим запосленим радницима, плаћања накнаде за уступање ВВ, чланови друштва ... д.о.о. Београд су донели одлуку да повећају основни капитал. Чланови друштва, у функцији Скупштине друштва, су 24.12.2010. године донели Одлуку о повећању основног капитала друштва и то на тај начин што је члан друштва ... д.о.о. Београд, као оснивач унело три стана у укупној вредности од 340.350,00 евра ,а тужилац је унео пословни простор површине 200 м² у тржном центру ,...." са укупном процењеном вредношћу пословног простора у износу од 340.350,00 евра. На основу ове одлуке ... д.о.о. Београд је стекла 49,88%, тужени ББ 0,12%, а тужилац АА 50% удела у укупном капиталу привредног друштва ... д.о.о.. Даље је тужилац, у својству директора ... д.о.о. 22.02.2011. године закључио са ВВ Уговор о регулисану међусобних односа са преносом права својине на непокретности на стану у ул. ... у .., укупне површине 107.16 м², а који стан је постао имовина ... д.о.о. на основу наведене Одлуке о повећању

основног капитала, а коју непокретност је унела оснивач ... д.о.о.. Даље, 28.03.2012. године чланови друштва ... д.о.о. закључили су са ДД Уговор о приступању новог члана друштву, те су истог дана чланови друштва донели Одлуку о повећању основног капитала друштва, по ком је ... д.о.о. Београд, унела у ... д.о.о. Београд стан бр. ..., површине 136,73 м² са сопственом гаражом површине 20 м², чија вредност је процењена на 190.000,00 евра, део стана бр.2, површине 54,02 м² и припадајућа 3 паркинг места, вредности 61.719,99 евра и гаражно место бр. 2 у подземној гаражи вредности 15.000,00 евра у ул. ..., тако да је укупна процењена вредност неновчаног основног капитала износила 266.719,99 евра. Тужилац АА је као оснивач овом одлуком уписао неновчани основни капитал у износу од 505.000,09 евра, који је био у обавези да унесе у друштво у року од једне године од уписа неновчаног капитала. Нови члан друштва ДД је истом Одлуком, као оснивач унео део стана бр. ..., површине 102,05 м², вредности 238.280,10 евра, који се налази у ..., у ул. ..., те је на основу ове Одлуке удео у капиталу оснивача ... д.о.о. износио за ... д.о.о. Београд 35,87%, за ББ 0,03%, за ДД 14,10%, за тужиоца АА 50%. Ова одлука није регистрована код АПР, али је АА пренео право власништва ВВ на стану бр. ..., са сопственом гаражом и припадајућим паркинг местима 2,3, и 4, стан бр. 2 и гаражно место бр.2 у ул. ..., које је она касније продала. Правноснажном и извршном пресудом Привредног суда у Београду П 1740/2015 од 26.08.2015. године усвојен је тужбени захтев ... д.о.о. Београд и ББ против овде тужиоца АА, па је утврђено да је његов основни капитал 72.995,00 динара, што представља само новчани оснивачки удео од 0,20%, с обзиром да није извршио своје обавезе преузете Одлукама о повећању капитала. Пресудом Другог основног суда у Београду П 3208/14 од 29.5.2015. године обавезан је овде тужилац, да овде туженом исплати износ од 4.600.000,00 динара са законском затезном каматом од 25.12.2010. године па до исплате на име дуга. Пресудом Вишег суда у Београду П 7378/17 од 12.2.2018. године обавезан је овде тужилац да овде туженом исплати на име дуга износ од 428.600 евра и 25.000 ЦХФ са каматом, а на основу позајмице. Даље, дошло је до раскида Уговора о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције од 17.7.2007. године, услед неиспуњења уговорне обавезе и исплате пете рате купопродајне цене. У току поступка је извршено вештачење од стране вештака економске струке на околност токова новца привредног друштва ... д.о.о. за период почев од оснивања па до покретања стечајног поступка, као и на околност извршених уплата од стране туженог у смислу повећања основног капитала ... д.о.о., а с обзиром да је тужилац приликом подношења тужбе навео да је договор између тужиоца, туженог и продавца по закљученом уговору о приватизацији био да продавцу њих двојица исплате 4.400.000 евра, односно да му дају 1.771,48 м² пословног простора у ... који вреди толико, а пошто тужени није имао тај новац, према наводима тужбе, тражио је од тужиоца да му позајми 2.200.000 евра како би испунио свој улог од 50% са роком враћања до децембра 2018. године, те је навео да је од децембра 2009. године до 10.8.2012. године туженом на зајам дао износ од 2.900.000 евра колико је био првобитни тужбени захтев. У налазу вештака такативно су навођени износи за које су парничне странке наводиле да су предале, односно уплатиле у ... д.о.о., те су прилагани и писани документи, па је судски вештак извршио обрачун, али је оставио суду на оцену исти с обзиром на приложене доказе у вези извршених уплата, па је првостепени суд оценио да је остало спорно да ли је тужилац испунио више од половине обавеза предузећа ... д.о.о. како је навео, при чему су с тим у вези биле спорне и обавезе ... д.о.о. које су настале у вези закључења уговора о уступању уговора о продаји друштвеног капитала, при чему није било спорно да су обавезе ... доо у вези поменутог уговора према ВВ испуњене у целини, што произилази из исказа сведока ВВ и писане потврде од 9.7.2012. године, али и да из исказа њеног супруга који је вршио преговарања и примао испуњења произилази да је обавеза према ВВ уговорена у смислу предаје непокретности, а да није уговарана исплата још 1.500.000 евра, како је то тврдио тужилац, већ, након што Агенција за приватизацију није одобрила споразум о куповини хотела између странака, постигнут је споразум по којем више није било

обавезе новчаних плаћања већ само обавеза да се накнада исплати кроз предају станова и пословног простора, који споразум је и испуњен иако и даље постоје проблеми око укњижбе, при чему су и станови и пословни простор предати у државину, а тужилац није био власник тог простора као оснивачки удео осталих чланова привредног друштва и део је припадао правном лицу чији је тужилац био власник.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је оценио да је неоснован тужбени захтев с обзиром да је тужилац првобитно тражио исплату износа од 2.900.000 евра које је према наводима тужбе предао туженом на име позајмице, да би током поступка и извршеног вештачења потраживао износ од 655.357,87 евра, као део капитала који је више од туженог унео у привредно друштво ... д.о.о., при чему током поступка није утврђено да је тужилац уплатио већи капитал, те не прихватајући тврдње тужиоца због противречности, које је првостепени суд таксативно навео, а како је првостепени суд из исказа сведока ГГ, који је учесник договора, утврдио да је, након што Агенција за приватизацију није одобрила споразум о куповини хотела између странака, постигнут споразум по којем више није било обавезе новчаних плаћања већ само обавеза да се накнада исплати кроз предају станова и пословног простора, који споразум је и испуњен иако и даље постоје проблеми око укњижбе, при чему су и станови и пословни простор предати у државину, па се на тај начин радило о споразуму о начину извршења обавезе који је тужилац прихватио тако да нема основа да од туженог потражује било шта по основу испуњења обавезе у већем обиму од договореног. Образложио је и да обавезе које је ... испуњавао према субјекту приватизације и трошкови пословања, извршаване су из позајмица које је уплаћивао тужени и његово предузеће ... д.о.о., тако да у том делу тужилац није вршио никакво плаћање, а он то није ни тврдио у свом исказу, па је одбио тужбени захтев.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано, правилном оценом изведених доказа, у смислу одредбе члана 8 ЗПП-а. Наводима жалбе чињенично стање утврђено од стране првостепеног суда није доведено у сумњу. У жалби нису истицане нове чињенице нити понуђени и предложени нови докази у смислу одредбе члана 372 став 1 ЗПП-а. На основу правилне оцене утврђених чињеница, првостепени суд је оценио да тужбени захтев тужиоца није основан, па је исти одбио, а за своју одлуку дао јасне и непротивречне разлоге.

Одредбом члана 26 Закона о облигационим односима прописано је да је уговор закључен кад су се уговорне стране сагласиле о битним састојцима уговора. Одредбом члана 557 Закона о облигационим односима је прописано да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета. Одредбом члана 562 истог Закона прописано је да је зајмопримац дужан вратити у уговореном року исту количину ствари, исте врсте и квалитета, а ако уговарачи нису одредили рок за враћање зајма, нити се он може одредити из околности зајма, зајмопримац је дужан вратити зајам по истеку примереног рока који не може бити краћи од два месеца рачунајући од зајмодавчевог тражења да му се зајам врати, док је одредбом члана 262 прописано да је поверилац у облигационом односу овлашћен да од дужника захтева испуњење обавезе, а дужник је дужан да је испуни савесно у свему како она гласи.

Уговор о зајму представља уговор којим се једно лице, зајмодавац, обавезује да другом лицу, зајмопримцу, преда у својину одређену количину новца или других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да исту количину ствари исте врсте и квалитета врати зајмодавцу у одређеном року. Уговор о зајму је неформалан уговор с

тим што уговорне стране могу одлучити да га закључе у писаној форми и тако му дају формални карактер. Обавезе уговорних страна нису истовремене, тако да по природи ствари прво испуњава своју обавезу зајмодавац, тако што предаје новац или другу заменљиву ствар зајмопримцу док обавеза зајмопримца доспева по протеклу уговореног рока.

Међутим, у конкретном случају, а како то првостепени суд правилно закључује, није утврђено да је између тужиоца и туженог постојао однос који би се могао третирати као зајам, односно није утврђено како је то наведено у тужби да је тужени тражио од тужиоца да му да на зајам 50% купопродајне цене по уговору који су преузимали, нити је утврђено да је тужилац такав новчани износ исплатио туженом.

Стога како током поступка тужилац није доказао да је постојала лична позајмица тужиоца према туженом, за коју тврди да је у вишемилионском износу у еврима вршена на основу усменог договора, тим пре што из списка јасно произилази да је позајмице тужиоцу вршио тужени и то на основу признаница и уговора о зајму, што чини наводе тужиоца контрадикторним, а што јасно оцењује и првостепени суд, то су неосновани наводи жалбе да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање.

Такође, у случају да постоје нека улагања тужиоца у ... д.о.о., то би тужилац морао да тражи враћање уложеног у стечајном поступку ... д.о.о., при чему је према последњем стању улога ... д.о.о. била власник тог привредног друштва са уделом од 99,62%. У ситуацији када поверилац не може да докаже да друштво има контролног члана, односно контролног акционара акционарског друштва онда може покренути поступак ради исплате потраживања према члановима друштва сразмерно висини имовине коју су чланови друштва примили сходно одредби члана 548. става 2. Закона о привредним друштвима, при чему у конкретном случају тужилац није на то ни указивао, а то је могао бити евентуални основ потраживања према приложеним доказима.

Неосновани су жалбени наводи да је првостепени суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање тиме што није прихватио налаз и допунски налаз судског вештака економско финансијске струке, а из кога према наводима жалбе произилази да тужени дугује тужиоцу износ од 655.357,87 евра. Наиме, првостепени суд је правилно оценио све изведене доказе, као и налаз судског вештака. Задатак вештачења је био да се изврши обрачун текућих рачуна и уплата у привредно друштво. Вештак је констатовао да су улагања тужиоца за које не постоје писани докази осим његове изјаве, правно питање које оставља суду на оцену, те је првостепени суд ценио све изведене доказе и на њима засновао закључак који је наведен. Осим тога, из налаза и допунског налаза не произилази износ који тужилац потражује поднеском од 12.10.2022. године као обавеза туженог према тужиоцу. Даље су нејасни наводи жалбе код чињенице да је током поступка пуномоћник тужиоца истицао да је тужени наплатио неки новчани износ у стечајном поступку од ...д.о.о. по основу позајмица које је вршио током пословања тог привредног друштва, што јасно указује на непостојање дуговања туженог.

С обзиром на исход спора и постигнути успех странака, правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је тужилац обавезан да туженом накнади трошкове који су били потребни ради вођења парнице, а која висина трошкова је одмерена с обзиром на вредност предмета спора и према важећој адвокатској тарифи, правилном применом одредби из чланова 153 и 154 ЗПП.

Из наведених разлога, Апелациони суд је на основу одредбе члана 390 ЗПП-а

одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио пресуду првостепеног суда.

**Председник већа-судија
Иван Негић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић